

Pia ja Mikko Pyhtilä

Ystäväkirje Joulukuussa 2013

Hyvät ystävät

Yllätykseksemme huomaamme kalenterista, että Joulukuu on tulossa ja vuoden loppu hämmöittää jo taas kovin lähellä. Luonnosta Joulun huomaat liekipuiden kukkimisesta ja alkavasta sadekaudesta.

Piispamme sanoin: ”Vuoden lopulla on aika tehdä henkilökohtainen arvio perheen ja työn suhteen ja miettiä, mitä on tullut tehtyä ja mihin ollaan menossa jos Herra suo.”

Pian kuulumisia

Töissä tähän aikaan vuodesta järjestellään kummilasten joulukuuta ja hieman jo vuoden alkuakin. Kummilapset ovat taas selvittäneet yhden vuoden koulua ja ovat valmiita loman viettoon. Elämämme rytmittyy näiden kouluajojen mukaan; kaikki työ ruoka-avusta kenkien ostoon ja koulumaksuihin kulkee kouluajojen mukaan. Kummityön komitea kokoontui reilu viikko sitten ja yhdessä totesimme, että olemme menneet hyvin eteenpäin lasten asioissa. Pohdimme ongelmatilanteita ja kehittämisen kohtia sekä suunnittelimme yhteistyötä joidenkin

avuntarvitsijoiden asioissa. Varsinkin ongelmatilanteissa, korruptiota tai muuta ikävää epäselvyyttä selvitellessä on hyvä asia, että voi pyytää apua eri toimijoilta. Pienenä esimerkkinä kerron seuraavan: Valtion toimesta on neuvottu, että kaikkein köyhimmät ihmiset voivat saada terveysasioissa ilmaista palvelua mikäli heillä on kirje paikasta x ja x. Näiden kirjeiden pyytäminen sinänsä ei ole vaikeaa, sen saa kun käy tapaamassa tietyissä toimistoissa kahta henkilöä. Kirjeen perusteella sitten sairaaloissa voi saada mm. lääkepalveluja ilmaiseksi. Törmäämme jatkuvasti siihen seikkaan, että nämä köyhimmät, joilla ei todellakaan ole useinmiten edes tietoa palveluista saati tietoa miten sitä anoa, jäävät vaille näitä palveluja, koska pelkäävät korruptiota eli sitä, että joutuvat maksamaan pienen summan saadakseen ilmaisen kirjeen, ilmaisen lääkkeen tai muun palvelun. He ovat helposti ohitettuja, valmiita luopumaan oikeuksistaan ja valmiita uskomaan, että ovat itse väärässä. Köyhimpien yli kävellään armotta joissain kohtaa. Tuossa viime kertaisessa kokouksessa yritin kuvailla kirkon ja muiden auttajien työtä näin...” meidän pitää olla kuin bussin äänitorvi. Kun joku perääntyy asioissaan ja haluaa vain unohtaa koko pyynnön (mitä tuli hakemaan), meidän pitää tukea selästä ja sanoa aina uudelleen, että älä peruuta, jatka vain eteenpäin, puske kunnes saat mihin sinulla on oikeus. Istu toimistossa vaikka iltaan asti (hervotonta naurua) mutta pidä kiinni siitä että saat sen, mihin sinulla on oikeus ilmaiseksi”. Vaikka kuvaus nauratti meitä kaikkia, nyökyttelivät kaikki osallistujat yhtämielisesti, kaikkihan me tämän ongelman tunnistamme. Ja juuri näissä kohdissa olemme päässeet eteenpäin yhteistyön avulla.

Tällä lomalla kummilapset ovatkin aika ”kiireisiä”, osa on ompeluopissa, osa muuten vain tukiopetuksessa ja asuminenkin on järjestetty kahteen eri paikkaan. Lapset ovat Hiippakunnassa kuin kotonaan, se auttaa

todella järjestelyjä. Paljon pientä säätöä joka päivälle mutta onneksi meitä on monta puuhaamassa yhdessä. Muuten työrintamalla eletään samaan tahtiin kuin ennenkin. Jotenkin olemme viime viikkoina iloinneet tavallista enemmän siitä, että ihmiset ovat kyselleet milloin lapset tulevat lomille, kuka tarvisi mitäkin ja mitä heille ylipäätään kuuluu. On mukavaa, että Hiippakunta ajattelee lapsia omina lapsinaan.

Seuraava mukava isompi juttu on 21.12 kun kokoonnumme ruokailemaan yhdessä, kaikki lapset, perheet, komitean väki... meitä taitaa olla silloin koossa n. 50 henkeä.

Mikon kuulumisia

Monia isoja asioita on tapahtunut tämän vuoden aikana. On ollut vierailijoita, joiden kanssa vietetyt hetket ovat antaneet paljon puhtia tuleviin töihin. Osallistuin uuden seurakunnan avaamiseksi järjestettyyn lähetysviikkoon Karumwan kylällä. On ollut valmistujaisia ja muita juhlia. Sinema Leo:n evankelistaryhmä elokuvineen on kiertänyt kyliä ja tavoittanut tänä vuonna jo noin 82 000 ihmistä. Tiimi on parasta aikaa vuoden viimeisellä reissulla 15.12. saakka.

Yksi suurimpia asioita kuluneen vuoden aikana oli kuitenkin se, kun lopetimme virallisesti työmuodon, jonka nimi oli Maswa Mission. Maswan työ, ja siellä erityisesti Mwamitumain seurakunnan toimintaan moni teistä on tutustunut vuosien varrella ja onpa

moni käynytkin kyseisen seurakunnan alueella. Kun hiippakuntamme vuosi sitten jaettiin virallisesti kahdeksi eri hiippakunnaksi, jäi Maswan alue uuden ns. Shinyangan hiippakunnan alueelle. Siksi päätimme lopettaa täältä Mwanzan puolelta työmuodon, jonka nimi oli Maswa Mission. Mutta tämä hallinnollinen syy ei ollut ainoa.

Ensimmäisenä adventtina matkustin Lähetysseuran Tansaniassa tehtävän kirkollisen työn johtajamme Visa Kuusikallion kanssa Mwamitumain seurakuntaan. Mukana oli myös Sinema Leo:n tiimi Christopher, Daudi ja Sebastian. Muistattehan, että samainen tiimi aloitti yhdessä lähetystyöntekijä Markku Wilenin kanssa lähetystyön kyseisellä alueella (Tarina löytyy tarkemmin kirjastamme Chapu Chapu). Ensimmäisenä Adventtipyhänä osallistuimme jumalanpalvelukseen, jonka lopuksi järjestettiin juhla, jossa Maswa Mission hyvästeltiin virallisesti. Juhlapuheessa Mwamitumain seurakunnan sihteeri kiitti Suomen Lähetysseuraa ja suomalaisia kristittyjä seurakunnan saamasta tuesta:

”Olemme todella kiitollisia työstänne, jota olette täällä tehneet jotta evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta tavoittaisi tämän alueen ihmiset. Tuolloin (2005) täällä oli vain muutamia kristittyjä. Nyt todella monet ihmiset ovat kuulleet Jeesuksesta Kristuksesta ja ottaneet hänet vastaan. Olette antaneet paljon. Olette julistaneet evankeliumia. Olette kouluttaneet seurakuntaan työntekijöitä. Olette auttaneet rakentamaan kirkkoja ja pappilan. Olette aloittaneet vuohiprojektin evankelistojen toimeentulon auttamiseksi. Olette antaneet ruoka-apua, kun alueelle tuli nälkä. Olette auttaneet työntekijöitä saamaan tarvittavat palkkionsa. Olette maksaneet opiskelumaksut alueelta lähteneille evankelista- (12) ja pappisopiskelijoille (1). Olette myyneet kristillisiä kirjoja alennettulla hinnalla ja jakaneet ilmaiseksikin kirjallisuutta. Olette antaneet

peltoprojektin seurakuntien tulojen kasvattamiseksi. Evankelistat ovat saaneet teiltä polkupyörät ja tarvittavat työvälineet kuten albat ja jumalanpalveuksissa tarvittavat välineet. Me kiitämme todella todella paljon teitä tästä, herramme Jeesus Kristus siunatkoon kaiken tämän työn ja rakkautenne (sydämenne), jota olette osoittaneet kuten Markuksen evankeliumiin on kirjoitettu (Mark 16:15) Menkää kaikkeen maailmaan ja julistakaa evankeliumia kaikille luoduille.”

Kuten jo huomasittekin, nämä kiitokset kuuluvat teille!! Seurakunnan ihmiset ovat alusta asti tienneet, että te olette tämän työn mahdollistaneet. Heille on pyritty alusta asti kertomaan, miten työ on mahdollistunut suomalaisten kristittyjen tuella. Olette vuosi vuoden perään muistaneet tuon alueen alkavaa seurakuntaa. Keräsitte rahoja polkupyöriin ja kirkkorakennuksiin. Autoitte saamaan raamattuja halvemmalla hinnalla. Autoitte, että työntekijöillä on ollut mahdollisuutta kulkea seurakunnassa. Tätä listaa voisi jatkaa vaikka kuinka paljon. Ottakaa seurakunnan sihteerin lausumat kiitokset vastaan! Jostain teistä saattaa nyt tuntua pahalta, että työ Mwamitumaissa on loppumassa. Lähetystyössä meidän oltava koko ajan ”auran kärkenä”, kulkemassa sinne, missä ei vielä ole mitään. Eräs intialainen kristitty kiteytti ajatuksemme hyvin sanoessaan: ”Kun mennään uudelle alueelle, ensin annetaan ruokaa. Sitten annetaan kattila ja opetetaan keittämään ruokaa. Sen jälkeen, kun he sen osaavat, pyydetään, että he vuorostaan antaisivat ruokaa niille, joilla sitä ei vielä ole.”

Mwamitumailla on nyt kaikki mahdollisuudet kasvaa itsenäiseksi vahvaksi seurakunnaksi ja alkaa tehdä lähetystyötä ”antamaan ruokaa” nyt niille kylille, joilla sitä ei vielä ole. On selvää, että kaikkein helpointa olisi ollut jäädä työskentelemään sinne, olisihan siellä nyt paljon tuttuja ja toki vielä paljon tekemistäkin. Voisimme maalata kirkkojen seinät ja ostaa myöhemmin katon Mwandoijan ja Mbugayabangh’yan kirkkoihin. Kaikelle tälle olisi perusteet. Mutta jossain vaiheessa täytyy mittailla myös sitä, ettei vain oma toimintamme ala lamauttamaan seurakunnan omaa toimintaa. Liian kauan auttamalla saattaisimme tehdä seurakunnasta passiivisen vain lahjoja odottavan seurakunnan, joka ei koskaan nousisi seisomaan omille jaloilleen. Jumala todella kaikki lahjanne siunatkoon ja muistakaa Mwamitumain seurakuntaa rukouksissanne. Mutta tulkaa myös iloisella mielellä mukaan katsomaan, mitä tulevaisuus tuo tullessaan, kun työ on nyt siirtymässä uusille alueille kohti Victoriajärven saaria. On myös mahdollista, että joskus

tulevaisuudessa työ Mwamitumaissa jatkuu. Yhteistyötä myös uuden (siis sen ”Shinyangan”) hiippakunnan kanssa ollaan aloittelemassa. Hiippakunnan johtaja piispa Emmanuel Makala totesi: ”Mwamitumaista voisi tulevaisuudessa tulla keskus, josta lähetystyötä lähdetään viemään eteenpäin.” Hän myös pyysi, että ensi vuoden aikana kouluttaisimme heidän hiippakuntaan tiimin, joka voisi toimia samaan tapaan, kuin Mwamitumaissa on toimittu.

Juhlan loppuksi söimme koko Mwamitumain seurakunnan väen kanssa yhdessä juhla-aterian. Teistä jokainen olisi ansainnut jakaa kanssamme lautasellisen riisiä, papuja ja vuohenlihaa. Mutta tulkoon kiitokset teille jokaiselle näin kirjeitse.

Toivotamme teille Hyvää ja Rauhallista Joulua
Ja siunattua vuotta 2014.

Pia ja Mikko Pyhtilä + lapset

(Kuvassa yksityiskohta lastemme koulun joulunajan musikaalin lavasteista)